

Arrest

nr. 302 093 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, , wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 28 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. DERUTTE *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 januari 2022 om internationale bescherming. Op 26 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 mei 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, L. B. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashai en moslim te zijn. Je bent geboren op (...) 2006 in het dorp Adil Shah in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. In Afghanistan ging je tot de zesde graad naar school. Je ging daarnaast af en toe naar de madrasa.

Je hebt drie broers en één zus. Eén van je broers, genaamd G. K. (...), werkte voor de NDS-raad, meer bepaald voor de klachtencommissie van de verkiezingen alsook voor de verkiezingscommissie. De Taliban stuurden een eerste dreigbrief naar jullie woning om je broer te bevelen te stoppen met zijn werk. Indien hij dit niet zou doen, zou jij de Taliban dienen te vervoegen voor jihad (heilige oorlog).

Drie of vier dagen later diende jouw vader een klacht in bij de overheid. Ongeveer twee maanden en vijftien dagen later ontvingen jullie een tweede dreigbrief. Deze was gericht aan jouw vader. De Taliban schreven dat ze jullie zouden vinden en vervolgen. Vier of vijf maanden voor de machtsovername van de Taliban in Afghanistan werd je op straat tegengehouden door gemaskerde mannen, echter kon je ontsnappen. Acht of negen maanden na de tweede brief hebben de Taliban de macht overgenomen in Afghanistan. Twee of drie dagen na de machtsovername in augustus 2021 ben je samen met G. K. (...) vertrokken uit Afghanistan.

Je reisde via Iran naar Turkije, waar je op de grens je broer G. K. (...) uit het oog verloor. Je verbleef ongeveer twee maanden in Turkije. Vervolgens reisde je via Griekenland naar Bulgarije, waarna je tot Servië reisde. Daar verbleef je één maand. Je reisde verder via Hongarije, Oostenrijk (waar je vingerafdrukken afstond), Zwitserland en Frankrijk tot België. Je arriveerde in België op 13 januari 2022, waarna je een dag later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde jij jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en een enveloppe neer, alsook kopieën van volgende stukken: de taskara van je ouders en van je broer G. K. (...), de taskara van je zus en die van je jongere broers, een bankkaart van je broer, een bankafschrift van je broer, zijn badge, zijn wapenvergunning, drie certificaten van je broer, een aansluiting bij een ziekenhuis van je broer, een boekje van je broer, zijn vaccinatiekaart, twee foto's van jou en je familie, veertien foto's van je broer tijdens zijn werk, vier foto's van je vader in het ziekenhuis, twee foto's van je broer in Iran, twee dreigbrieven van de Taliban, een brief die jouw problemen bevestigt, medische documenten van je vader, jouw medische documenten en een inschrijving in de turnkring.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast leg jij medische documenten neer die verklaren dat jij in behandeling bent voor tuberculose. Je verklaart hier zelf over dat jij medicatie neemt (NPO, p.5). Het CGVS heeft je verduidelijkt dat jij steeds een pauze kan invoeren wanneer je dit nodig acht (NPO, p.4). Jouw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan jouw beweerde problemen met de Taliban. Zo verklaar jij dat de Taliban een eerste dreigbrief verstuurd met de boodschap dat jouw broer zijn werk diende stop te zetten. Zo niet, zou jij de Taliban moeten vervoegen, zo vertel je verder. Je vader vond deze dreigbrief voor jullie woning volgens jouw verklaringen (NPO, p.18). Deze gang van zaken is niet logisch te noemen. Indien de Taliban er werkelijk op gebrand waren om je broer te bedreigen en jou mee te nemen tegen jouw vrije wil, moge men verwachten dat ze jullie niet eerst waarschuwen en jullie zo de kans geven om op de vlucht te slaan. Des te meer gezien de Taliban deze waarschuwing schriftelijk zouden bezorgd hebben, doch voor jullie woning wat erop wijst dat zij wisten waar jullie woonden. Dit is absoluut niet logisch te noemen. Dit gaat eens te meer op voor de tweede keer dat ze jou en je broer bedreigd zouden hebben via een dreigbrief. Jij verklaart namelijk dat jullie twee maanden na de eerste dreigbrief een tweede dreigbrief ontvingen met de boodschap dat de Taliban jullie overal zouden vinden (NPO, p.18). Gezien de eerste bedreiging via een brief niet effectief bleek, moge men verwachten dat ze jou dan rechtstreeks komen opzoeken. Dat ze dan bovendien nog eens twee maanden zouden wachten is weinig doortastend te noemen.

Daarenboven kan ook het gedrag dat jij en je familie gesteld hebben na het ontvangen van de eerste bedreiging weinig overtuigen. Zo vertel je dat jullie na de eerste brief naar de overheid gingen om een klacht in te dienen, echter pas drie of vier dagen na de ontvangst van de brief. Dat jullie zolang zouden wachten is opnieuw verbazingwekkend. Gevraagd om welke reden jullie enkele dagen hebben gewacht (NPO, p.18), stel je dat je vader eerst advies heeft ingewonnen bij andere mensen (NPO, p.19). Naast het indienen van een klacht bij de overheid, geef je nergens te kennen iets te hebben aangepast aan jouw leven na deze bedreiging. Dat jij en je familie geen veiligheidsmaatregelen namen mag ten zeerste verbazen. Jullie beseften namelijk de ernst van de dreigbrief gezien jullie de overheid hierover zouden hebben ingelicht. Dat jullie verder niets hebben aangepast in jullie doen en laten om jullie veiligheid te waarborgen, strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Het ligt nochtans in de lijn der verwachtingen dat jullie na het ontvangen van dergelijke brief onmiddellijk op de vlucht slaan.

Dat jullie na de tweede dreigbrief nog steeds niets aanpasten in jullie gedrag, in jullie woning bleven wonen en geen enkele veiligheidsmaatregel troffen tart opnieuw alle verbeelding. Jij verklaart hierover het volgende: "Ze hebben die tweede brief gestuurd, we hebben niet veel gedaan. Ongeveer acht of negen maanden later heeft de overname plaats gevonden en dan zijn we vertrokken. Mijn vader heeft ons aangeraden om ons land en huis te verlaten." (NPO, p.19). Opnieuw strookt jouw gedrag niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Deze vaststelling draagt opnieuw bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas.

Ook het gedrag dat jouw broer stelde nadat de Taliban hem en jou bedreigd zouden hebben, raakt kant noch wal. Op de vraag of je broer nog is teruggekeerd naar het dorp na de dreigbrieven, verklaar jij van wel. Hij kwam altijd stiekem naar het dorp, maar bleef niet lang thuis en ging bijna nooit naar buiten (NPO, p.22). Dat jouw broer riskeert naar huis te komen na de dreigbrief van de Taliban strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in zijn positie. Dit gaat eens te meer op voor het moment dat jij en jouw broer samen het land zouden hebben verlaten. Het CGVS vraagt jou of jij en je broer samen uit het dorp zijn vertrokken, of dat jullie elkaar ergens anders hebben getroffen om samen Afghanistan te ontvluchten, waarop jij antwoordt dat je broer tijdens de machtsovername thuis was (NPO, p.22). De vraag dringt zich op waarom jouw broer na twee dreigbrieven én een poging tot ontvoering nog steeds naar het dorp komt, goed wetende dat zij op de hoogte zijn van jullie woonplaats (NPO, p.18-19).

Tevens is het wel erg frappant te noemen dat na de tweede dreigbrief acht of negen maanden lang geen nieuws meer is gekomen van de Taliban, behalve dat jij onderweg van de moskee naar huis gemaskerde mannen tegenkwam die jou wilden tegenhouden. Jij kon echter weglopen, zo verklaar je (NPO, p.19). Deze gemaskerde mannen waren met veel en stonden op de velden verwoeg jij (NPO, p.20). Dat jij na reeds twee maal bedreigd te zijn geweest door de Taliban nog steeds in jouw dorp blijft wonen en er bovendien vrij rondwandelt, tart nogmaals alle logica. Overigens dient opgemerkt te worden dat de keuze van de gemaskerde mannen om je op het veld te treffen, erg inefficiënt is. Zij kenden zoals reeds meermaals aangehaald jouw thuisadres. Om welke reden zij je dan opwachten "op de velden" (NPO, p.20), waar andere dorpingen jou nadien troffen, en aldus op elk moment getuigen konden zijn van deze ontmoeting (NPO, p.19), is opnieuw tekenend voor de ongeloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Pas na

dit incident verbodt jouw vader je nog buiten te gaan, zo verklaar jij. Het is volstrekt onduidelijk waarom je vader pas na twee dreigbrieven én poging tot ontvoering jou veiligheidsmaatregelen oplegt. Dat jij trouwens weet te ontsnappen van een gecoördineerde poging tot ontvoering van de Taliban, die jou met 'veel' stonden op te wachten, is vrij tot zeer onwaarschijnlijk. Deze onlogische verklaringen tasten de geloofwaardigheid van jouw asielaanpak verder aan.

Verder wenst het CGVS nog op te merken dat jij inconsistente verklaringen aflegt over jouw verblijfplaatsen tijdens de periode van de bedreigingen van de Taliban. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd jou gevraagd of jij ooit in andere huizen hebt gewoond dan jouw eigen huis waar je bent geboren, waarop je negatief antwoordt. Vervolgens word je gevraagd of jij voor een familiebezoek of kortere periode ergens anders verbleef, waarop je antwoordt dat jij soms naar verschillende plaatsen ging om op bezoek te gaan bij vrienden. Verduidelijking gevraagd, vertel je dat je naar andere dorpen ging zoals Shaad Beg en Boonta en nergens anders (NPO, p.6). Echter verklaar jij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat je na de poging tot ontvoering niet meer vaak in je eigen huis verbleef, maar meestal bij jouw zus of bij jouw maternale oom woonde. Dit zijn geheel andere verklaringen dan je eerder gaf. Wanneer je geconfronteerd wordt met je eerdere verklaringen stel je dat de vraag langere periodes betrof. Gewezen op jouw verklaringen over bezoeken aan vrienden in andere dorpen, zeg je dat de zonen van je maternale ooms ook vrienden waren (NPO, p.20). Echter biedt dit geen verschuiving voor het laattijdige aanhalen van jouw verblijf bij je zus. Daarnaast valt op bezoek gaan bij vrienden niet te rijmen met onderduiken bij je maternale oom omwille van de Taliban. Ook dit brengt je asielaanpak verder aan het wankelen.

Daar eindigen jou uiteenlopende verklaringen niet. Zo wenst het CGVS nog enkele tegenstrijdigheden aan te stippen tussen je verklaringen bij de verschillende asielinstanties. Over je motief voor vertrek verklaarde je bij de registratie van je verzoek namelijk dat je twee broers had die soldaten waren bij de voormalige overheid (minderjarigenfiche p.3), in tegenstelling tot je verklaringen bij het CGVS waar je aangeeft één broer bij het leger te hebben, namelijk G. K. (...). Daarnaast verklaarde jij bij je registratie dat G. K. (...) zich nog in het dorp bevond, net zoals de andere familieleden (minderjarigenfiche, p.2), wat opnieuw geheel indruist tegen je verklaringen bij het CGVS waarbij je beweert dat hij het land verliet. Je ontkent deze verklaringen en stelt dat ze jou verkeerd begrepen hebben. Echter stelt zich de vraag waarom de medewerker van de DVZ iets anders zou hebben neergeschreven dan wat jij had verklaard, deze persoon heeft er immers geen enkel belang bij jouw verklaringen incorrect weer te geven. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielaanpak.

Wat overigens jouw vrees voor rekrutering door de Taliban betreft omdat je broer zijn werkzaamheden bij de voormalige overheid niet wilde stopzetten (NPO, p.18), dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor (NPO, p.20-21). Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Zo was jouw familie eerder overheidsgezin gezien de job van jouw broer, alsook geef jij nergens te kennen ergens enige link te hebben met de Taliban. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Echter geef jij te kennen dat er in het dorp hier en daar mensen van de Taliban waren, echter oefenden zij hun activiteiten uit in het geheim en hebben zij zich nooit in het publiek getoond. De door jou beschreven rekruteringspoging door de Taliban strookt aldus geheel niet met de beschikbare

informatie. Wel integendeel, dat de Taliban iemand zouden willen rekruteren uit een gezin met iemand die voor de Afghaanse veiligheidsdiensten werkt, en hen dus geenszins geneegen zou zijn, is absoluut niet logisch te noemen. Bijgevolg draagt ook dit element bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielaanvraag.

Ook de beweerde gebeurtenissen die na jouw vertrek zouden zijn voorgevallen missen geloofwaardigheid. Zo verklaar je dat de Taliban achter je vader kwamen en hem over jou en je broer vroegen. De Taliban brachten je vader naar het districtshuis, vielen hem lastig en lieten hem vervolgens weer vrij, zo beweert je (NPO, p.21). Het CGVS wenst hier echter bij op te merken dat jij niet eens kan zeggen wanneer dit incident heeft plaatsgevonden. Echter verklaar je dat jij deze informatie hebt vernomen van jouw schoonbroer (NPO, p.21). Men mocht verwachten dat jij meer details inwint hierover (NPO, p.10). Gevraagd of er verder nog iets is voorgevallen na jouw vertrek, antwoord je dat je geen informatie hebt hierover. Je hebt al lang niet met jouw familie gesproken en zelfs als er iets zou zijn voorgevallen, zouden ze jou hierover niet inlichten om je niet lastig te vallen (NPO, p.21). Dat je familie je niet op de hoogte zou stellen indien er meer nieuws zou zijn over de problemen met de Taliban of indien er zich nog verdere ontwikkelingen zouden hebben voorgedaan is weinig ernstig te noemen. Het betreft immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die jij zou hebben ervaren en jou tot een vertrek uit je land van herkomst zouden hebben gebracht. Verder verklaar je dat jouw jongere broers van dertien en tien jaar oud samen met je ouders nog in het dorp verblijven. Dat je familie het dorp niet heeft ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch jouw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend. Men mocht namelijk verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Dat de Taliban bovendien je vader zouden meenemen en hem opnieuw vrijlaten, zonder dat hij hun eisen kan inwilligen, is opnieuw absoluut niet logisch.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die jij en je familie gekend zouden hebben met de Taliban.

Verder uit het CGVS ook de nodige twijfels omtrent de beweerde werkzaamheden van jouw broer. Jij verklaart dat jouw broer werkzaam was voor de voormalige overheid als tweede luitenant bij de 'NDS-raad' (NPO, p.8). Je kan echter weinig informatie verschaffen wat betreft de werkzaamheden van je broer, waardoor hier geen geloof aan kan gehecht worden. Zo weet je vooreerst niet wat hij diende te doen om deze job te kunnen bekomen. Ook weet jij niet of hij al dan niet een training diende te volgen bij aanvang. Je vermoedt dat hij gestationeerd was in Kabul, maar kan dit niet eens met zekerheid zeggen. Dit zijn toch bezwaarlijk details te noemen. Hoe hij tot 'tweede luitenant' is opgeklommen is voor jou ook een groot raadsel (NPO, p.14). Wanneer je gevraagd wordt hoe hij kon opklimmen tot tweede luitenant blijf je eveneens het antwoord schuldig. Verder kan je niet eens verklaren wat deze klachtencommissie precies inhoudt, opnieuw zeer opmerkelijk (NPO, p.14). Over zijn collega's kan je evenmin iets vertellen (NPO, p.15). Gepolst naar tekens op zijn uniform stel je dat er 'iets op zijn borst' was maar niet te weten wat. Je stelt dat hij sterretjes had staan op zijn uniform, maar kan niet eens zeggen hoeveel (NPO, p.14 & 15). Dat je zo weinig weet over de basisinformatie van je broer zijn werkzaamheden, maakt dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs moest hieraan enig geloof gehecht worden, quod non, dit voor jou nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden. Uit de beschikbare informatie (<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOISecurityResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Hoewel jij verklaart dat jij en je broer problemen kregen met de Taliban, werd hierboven opgemerkt dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over problemen die je broer zou hebben gekend, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel geloofwaardig, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van een vroeger lid van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Concluderend kan evenmin geloof gehecht worden aan de werkzaamheden van je broer en zelfs moest

het CGVS van mening zijn dat je verklaringen hieromtrent wel aannemelijk waren geweest, zou dit voor jou actueel geen risico op vervolging met zich meebrengen.

Een andere reden waarom je beweert niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat er veel dingen in je leven zouden zijn veranderd, omdat er vrijheid is in België en omdat jij hier alles mag doen en in Afghanistan mag je niets doen. Gevraagd of jij daarover wilt vertellen, geef je het voorbeeld dat men in België een vriendinnetje mag hebben (NPO, p.23). Gevraagd of er zaken zijn die je zou moeten aanpassen bij terugkeer, verwijst je louter naar de hierboven aangehaalde problemen met de Taliban (NPO, p.23). Dat jij dermate veranderd zou zijn dat je niet meer zou kunnen aarden in je land van herkomst maak je geenszins aannemelijk. Bovendien moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het gaan naar de turnkring – waar jij een inschrijvingsbewijs van neerlegt - (NPO, p.10), de vrijheden in België en de optie een vriendinnetje te hebben deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je ouders, je broers en zus allen nog in je geboorteregio in het district Dar-i-Noor in de provincie Nangarhar (NPO, p.6 & p.9-10). waar zij zelf tevens een leven hebben uitgebouwd. Daarnaast heb je nog ooms en tantes in de omgeving wonen. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de kopieën van de taskara van je vader, de taskara van je moeder, de taskara van je zus en de taskara's van je jongere broers kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Deze tonen louter jullie identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Wat betreft de stukken die jouw broers werkzaamheden dienen aan te tonen (een New Kabul Bank bankkaart, een bankafschrift, een badge, een wapenvergunning, drie certificaten, een aansluiting bij een ziekenhuis van, een boekje, een vaccinatiekaart, veertien foto's van hem tijdens zijn werk) dient te worden opgemerkt dat zij uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken. Bovendien kan uit niets worden afgeleid dat deze persoon daadwerkelijk je broer zou zijn. Dat je met deze persoon zou te zien zijn op een foto toont nog niet aan dat je effectief een (familiale) band met hem hebt.

Ook de dreigbrieven die je neerlegt hebben geen bewijswaarde, gezien het handgeschreven documenten betreft die door eender wie kunnen worden opgesteld. De foto's van jou en je familie kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS ombuigen. Deze foto's tonen louter aan dat jij op beeld staat met familieleden, doch vormen ze geenszins een bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen. De vier foto's van je vader in het ziekenhuis alsook zijn medische documenten verwijzen hoogstens naar een medische behandeling die jouw vader heeft ondergaan, echter kunnen ook deze stukken niet aanzien worden als bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen. Overigens leg je twee foto's neer waarop jouw broer in Iran te zien zou zijn. Uit niets blijkt echter in welk land deze persoon zich zou hebben bevonden wanneer deze beelden werden gemaakt, laat staan dat kan afgeleid worden dat hij werkelijk je broer is. Je medische documenten in België verwijzen naar je behandeling voor tuberculose. Deze stukken hebben echter geen betrekking op de door jou aangehaalde vrees voor terugkeer. Ten slotte leg je een enveloppe neer. Dit stuk toont louter en alleen aan hoe je poststukken hebt ontvangen. Het inschrijvingsbewijs bij de turnkring werd reeds besproken (zie supra).

Wat de neergelegde documenten afkomstig uit Afghanistan betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en

voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dar-I-Nur district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze

factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest tot de zesde graad (NPO, p.7), alsook dat je soms naar de madrasa ging in Afghanistan (NPO, p.8). Overigens heb je contact met jouw familie – voornamelijk via je schoonbroer – en heb je een netwerk in Afghanistan (zie supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is van 16 jaar oud, zijn hoger belang als kind gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest en artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielprocedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie. Hij hekelt dat amper rekening werd gehouden met zijn zeer jonge leeftijd.

Vervolgens meent verzoeker dat hij een risico loopt omwille van een sterke affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid en wijst hij erop dat zijn broer *“werkte als tweede luitenant bij de NDS-raad als onderdeel van de voormalige Afghaanse overheid, meer bepaald voor de klachtencommissie van de verkiezingen alsook voor de verkiezingscommissie”*. Hij stelt dat hij ter staving hiervan een opmerkelijke hoeveelheid documenten heeft voorgelegd en voert het volgende betoog tegen de motieven van de bestreden beslissing daarover:

“Ten eerste heeft verzoeker verschillende bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat het wel degelijk om zijn broer gaat. Zo heeft hij verschillende foto’s neergelegd maar ook zowel zijn eigen Taskera, als de Taskera’s van zijn broer én beide ouders. Verwerende partij had dus makkelijk kunnen verifiëren of op verzoekers Taskera dezelfde info qua ouders staat als op die van zijn broer. Verzoeker brengt nog extra foto’s met zijn broer bij (stuk 11).

Verwerende partij heeft verzoeker ook niet geconfronteerd met haar twijfel omtrent de familiale band tussen verzoeker en zijn broer. Zij schendt haar onderzoeks- en motiveringsplicht door dit alles niet te doen.

Ten tweede, en gezien de jonge leeftijd van verzoeker hebben deze documenten echter een hogere objectieve waarde en niet louter ondersteunend. Internationale bescherming kan niet zomaar geweigerd worden enkel en alleen op basis van de verklaringen van een kind.

Dat verzoeker erg jong is wordt niet betwist door verwerende partij, momenteel nog steeds maar 16 jaar oud.

Wat de documenten die verzoeker voorlegt betreft stelt de verwerende partij dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen gering is, dat het om officieuze documenten gaat, en de bewijswaarde relatief is, en dat documenten slechts als bewijs kunnen aanvaard worden indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, wat in verzoekers geval niet zo zou zijn. Deze stelling, dat documenten slechts als bewijs aanvaard kunnen worden indien ze dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, gaat in tegen het vluchtelingenrecht.

De stelling houdt immers in dat de geloofwaardigheid van de verklaringen op zich niet geïnformeerd wordt door de inhoud van de voortgebrachte documenten, maar op zich staat en enkel ‘ondersteund’ kan worden door die documenten. Het is niet toegelaten om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker te scheiden van de inhoud van de documenten die deze aanbrengt. De geloofwaardigheid van de verklaringen moet beoordeeld worden rekening houdend met de aangebrachte documenten.

Het UNHCR is daar zeer duidelijk over en veroordeelt een dergelijke praktijk:

“(..)”¹

Documenten zouden ook niet buiten beschouwing gelaten mogen worden op basis van algemene COI die stelt dat documenten makkelijk vervalst kunnen worden:

“(..)”²

Verwerende partij doet de dreigbrieven die verzoeker voorlegt van de hand door op algemene wijze te verwijzen naar corruptie en mogelijk gebrek aan authenticiteit. Zij laat echter opnieuw na om de bewijswaarde van deze documenten degelijk te onderzoeken, conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gebruik van dreigbrieven effectief de werkwijze van de Taliban vormt. Zo stelt een rapport van de Canadian Immigration and Refugee Board:

“(..)”³

Volgens dezelfde bron is het vooral de Taliban die gebruik maakt van deze ‘night letters’, en worden vooral personen getroffen die geacht worden de regels van de Taliban te overtreden:

“(..)”

De informatie over hoe zo’n brief eruit ziet, hoe deze wordt afgeleverd en in welke gevallen strookt met verzoekers verklaringen en documenten (in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing):

“(..)”

Het rapport geeft aan dat het effectief niet evident is om valse van authentieke brieven te onderscheiden, maar dat onderzoek wel degelijk mogelijk is. Verwerende partij schildert echter verzoekers dreigbrieven af als vals, zonder verder onderzoek hiernaar te voeren.

Verzoekers verklaringen over de werkwijze van de Taliban stemmen perfect overeen met de beschikbare objectieve landeninformatie. Bovendien legt verzoeker 2 dreigbrieven voor. Er is dan ook geen enkele reden voorhanden om aan verzoekers verklaringen te twijfelen, conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest *Singh t. België* van 2 oktober 2012 (nr. 33210/11) oordeelde het EHRM dat documenten minstens op hun echtheid moeten worden gecontroleerd:

« (...) »

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak *K.K. t. Frankrijk* van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

"(...)"

Ook in het arrest *M.A. t. Zwitserland* heeft het EHRM geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd:

"(...)"

Het Hof verduidelijkt daarbij dat de geloofwaardigheid van de originele documenten door de ambassade van het gastland in het land van herkomst kan onderzocht worden. De weigering hierop in te gaan ontzegt de verzoeker een kans om zich geloofwaardig te maken:

"(...)" *M.A. v. Switzerland* (Application no. 52589/13) - 18 November 2014; §§62-68.

Ook het Hof van Justitie bevestigt dat de niet-authentieke Afghaanse documenten materiële elementen uitmaken in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en dat die documenten onverkort aan nauwgezet onderzoek onderworpen moeten worden in *HvJ, C-921/19, 10 juni 2021*:

"(...)"

De gebrekkige plausibiliteitsbeoordeling (zie ook *infra*) die verwerende partij gemaakt heeft kan en mag geen reden vormen om de documenten die verzoeker voorligt niet het gewicht te geven die aan hen toekomt."

Voorts voert verzoeker aan dat het zeer reëel is dat hij een gegrond risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid, nu de taliban een ware klopjacht hebben geopend op personen die geaffilieerd zijn met (onder meer) de Afghaanse overheid of buitenlandse troepen. Hij voert hierover een omstandig betoog aan de hand van landeninformatie en wijst er ook op dat familieleden van geviseerde individuen evenzeer door de taliban bedreigd worden en een verhoogd risico lopen op vervolging.

Wat betreft de beoordeling van zijn geloofwaardigheid voert verzoeker na een algemene uiteenzetting de volgende kritiek op de concrete motieven van de bestreden beslissing ter zake:

"a) De bedreigingen van de Taliban zouden niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste zou het niet logisch zijn dat verzoekers familie eerst 'gewaarschuwd' zou worden en dat de dreigbrief voor de deur gegooid zou worden. In dit verband wenst verzoeker te verwijzen naar de COI zoals hiervoor aangehaald in verband met dreigbrieven en 'night letters', waarin wordt geduïd dat de Taliban meestal 2 waarschuwingen geeft in de vorm van (handgeschreven) dreigbrieven of 'night letters'. Verwerende partij lijkt het systeem van de Taliban in verband met dreigbrieven niet te kennen, ondanks dat er objectieve COI over bestaat, aangezien de Taliban in de praktijk gebruikt maakt van meestal 2 waarschuwingen en dan pas overgaat tot sancties (zie *Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Afghanistan: Night letters [Shab Nameha, Shabnamah, Shabnameh], including appearance (2010-2015), 10 February 2015, AFG105047.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/54f02a6c4.html> [accessed 28 June 2023]*).

Verzoekers verklaringen stemmen volledig overeen met deze COI en de handelswijze van de Taliban. Verwerende partij daarentegen, lijkt zich te baseren op haar buikgevoel, aangezien zij geen relevante COI aanhaalt noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier om haar stelling aan te tonen. Dat zij persoonlijk deze handelswijze van de Taliban 'weinig doortastend' noemt, is een subjectieve opmerking die niet strookt met de objectieve info voorhanden, die verzoekers verklaringen over de handelswijze van de Taliban wél ondersteunt.

Ten tweede zou het gedrag van verzoeker en zijn familie na het ontvangen van de dreigbrieven 'weinig overtuigend' zijn en 'tart opnieuw alle verbeelding'.

Verzoekende partij is verbaast over deze woordkeuze. Opnieuw vervalt verwerende partij in erg subjectieve stellingen en woordkeuze.

Zo houdt verwerende partij ook geen rekening met de Afghaanse familiale en regionale context, waarbij men niet 'zomaar' kan verhuizen naar een andere regio binnen Afghanistan waar men geen familie of

netwerk heeft. Een familiaal netwerk hebben is voor Afghanen van levensbelang en raakt direct aan de identiteit en persoonlijke integriteit:

"(...)" (EASO, Country Reports, Afghanistan: Networks, februari 2018, pg 11-12; https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_Networks.pdf)

Tot slot zou het gedrag van verzoekers broer niet stroken met dat van 'iemand in zijn positie', aangezien hij na het ontvangen van 2 dreigbrieven nog naar huis kwam.

Echter, verzoekers broer nam veiligheidsmaatregelen zoals stiekem naar het dorp komen, niet lang blijven en niet naar buiten gaan (CGVS p.22). Verder is het ook zo dat hoe vertrouwder een persoon is met een bepaald risico, hoe minder maatregelen die uiteindelijk zal nemen én men mag niet vergeten dat verzoeker en zijn broer zijn opgegroeid in een land waar leven met de (dreiging van) de Taliban een feit is. Opnieuw houdt verwerende partij geen rekening met deze context, en bekijkt de zaken louter vanuit haar eigen bril.

b) Verzoeker zou inconsistente verklaringen hebben afgelegd over zijn verblijfplaatsen.

Verzoekers raadvrouw heeft aan het einde van het persoonlijk onderhoud terecht opgemerkt dat de verklaringen afgelegd bij aankomst en in het kader van de aanmeldingsfiche voor minderjarigen, geen officiële verklaringen zijn binnen de asielprocedure. De minderjarige komt alleen en uitgeput aan, zonder bijstand van voogd of advocaat. De verklaringen dienen in dat kader als identificatie. Verder bevindt deze fiche zich niet in het administratief dossier waardoor verzoeker hierop ook geen gegrond verweer kan voeren.

Ook verklaarde verzoeker dat dit eerste interview voor de aanmeldingsfiche minderjarigen in het Pashtou werd afgenomen terwijl verzoeker Pashai spreekt. Het is dan ook niet ondenkbaar dat er vertaalproblemen waren. Hetzelfde in verband met het interview bij DVZ, zoals verzoeker ook meldde in het begin van het gehoor op het CGVS (CGVS p.4).

Verder zou verzoeker er niet in geslaagd zijn coherente verklaringen af te leggen over zijn woonplaatsen en die van zijn familie. Verwerende partij houdt hier geen rekening met het feit dat verzoeker amper 14 jaar oud was op het moment waarnaar zij verwijst, alsook dat verzoeker is opgegroeid in een Afghaanse context waar tijd (en het belang dat hieraan gehecht wordt) een heel andere betekenis heeft dan in België. Daarnaast is er ook een verschil in 'wonen' en 'verblijven'. Verzoeker heeft dit doorheen het gehoor zo goed mogelijk trachten te duiden, afhankelijk van de vraagstelling. Verwerende partij zoekt spijkers op laag water.

c) De gebeurtenissen na verzoekers vertrek missen geloofwaardigheid.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij weinig concrete informatie kan geven over het tijdstip van het incident waarbij verzoekers vader werd meegenomen door de Taliban. Verzoeker wenst op te merken dat hij hier zelf niet bij was. Hij heeft deze informatie via zijn schoonbroer ontvangen. Verzoeker kon wel vertellen dat de Taliban zijn vader naar het districtshuis brachten, hem lastig vielen en vervolgens weer vrijlieten (CGVS p.21).

Verwerende partij hecht te veel belang aan informatie over gebeurtenissen waar verzoeker zelf niet bij was.

d) Verzoeker kan maar weinig info geven over het werk van zijn broer.

Verwerende partij stelt 'dat je zo weinig weet over de basisinformatie van je broer zijn werkzaamheden, maakt dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.'

Echter verwerende partij verliest uit het ook dat verzoeker slechts 13 à 14 jaar oud was op moment van vertrek, en dat er aan het delen van informatie over werk voor de voormalige Afghaanse overheid een groot risico verbonden is.

Zie in die zin uw Raad in arrest n° 283 127 van 13 januari 2023 waarin duiding wordt gegeven over welke kennis men van een minderjarige mag verwachten over het werk voor de Amerikanen van dichte familieleden:

"(...)"

Zo ook in casu. Verder zijn de verklaringen die verzoeker wel aflegt over het werk van zijn broer, wel degelijk gedetailleerd en concreet (zie CGVS p.13-17)."

Verder wijst verzoeker erop dat hij ook aanhaalde dat hij niet terug kan naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België en de vrees voor vervolging door de Taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van deze vrees de verkeerde maatstaf hanteert, nu het niet enkel gaat om het feit of hij zichzelf al dan niet fundamenteel veranderd en verwesterd vindt, maar ook of hij zo gepercipieerd zal worden door de Taliban bij terugkeer. Hij wijst er nog op dat hij in België aankwam in januari 2022 en hier dus anderhalf jaar is en dat hij heden 16 jaar oud is en loopt school bij een instituut waar de Christelijke levensvisie en spiritualiteit een grote rol spelen. Hij vervolgt:

“Verzoeker brengt graag foto’s en video’s van zijn leven in België bij (stuk 10), alsook een verklaring van een leerkracht over zijn inzet (stuk 9).

Verzoeker verklaarde ook op het CGVS dat hij in zijn vrije tijd in een turnkring zit. Hij bracht een bewijs van zijn inschrijving bij. In de turnkring volgt hij gemengde lessen en zit samen met meisjes in de les. Zijn turnleerkrachten zijn allemaal vrouwen.

Verzoeker heeft ook een erg gemengde vriendenkring, met verschillende vrienden gaande van Belgische vrienden, ook Oekraïense vrienden, en Roemeense jongens waaronder velen van hen Christenen hetgeen voor verzoeker geen enkel probleem vormt. Dit kadert ook mee in de visie van de school waar hij naartoe gaat: openheid naar alle religies toe.”

Hierna zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties *qua* onderzoek uiteen. Hij geeft daarbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht. Volgens hem schendt de adjunct-commissaris de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door de risico’s bij terugkeer naar Afghanistan niet samen met hem na te gaan in termen die hij zelf ook kan begrijpen. Hierna voert verzoeker nog een theoretisch betoog over de verplichtingen van de asielinstanties *qua* landeninformatie en gaat hij uitgebreid in op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan. Hij uit daarbij kritiek op de inschatting van het risico voor terugkeerders uit het Westen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen.

Daarna gaat verzoeker in op de risico’s voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Wat dit betreft wijst hij erop dat het uitgangspunt van de risicobeoordeling de effectieve terugkeer dient te zijn en dat de correcte risicogroep afgebakend en geïdentificeerd dient te worden. Hij wijst tevens op de gelijkenissen en verschillen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. Vervolgens bespreekt hij uitgebreid het risico bij de terugkeer en de toegang tot het Afghaans grondgebied en de regio van herkomst en het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij het volgende aanvoert over zijn eigen profiel:

“Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.

In de EUAA richtlijnen van januari 2023²³⁵ formuleerde het Europees Asielagentschap een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer, en die hier relevant zijn. De volgende elementen maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een vestiging in zijn regio van herkomst:

a) het gebied van herkomst:

Verzoeker is afkomstig uit een conservatieve omgeving, meer bepaald uit Nangarhar.

(I) Volgens EUAA is er een groter risico in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtai afkomstig uit het district KDa-i-Noor in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashai en Pashtunen wonen.²³⁶

(II) Voor de provincie Nangarhar, oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden:

“(…)”²³⁷

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio:

“(…)”²³⁸

Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²³⁹ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.²⁴⁰

Er is sprake van een 'diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022: "(...)"²⁴¹

Verzoeker wijst ook op RvV n° 283 128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen':

(...)

b) de leeftijd:

Verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 13 à 14 jaar oud was. Op 13 januari 2022 kwam verzoeker aan in België. Op dit moment is verzoeker amper 16 jaar. Als minderjarige is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

c) de duur van het verblijf in een westers land:

Verzoeker verliet Afghanistan enkele dagen na de machtsovername in augustus 2021. In januari 2022 kwam hij aan in België. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België. Doordat het om vormende jaren gaat, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Verzoeker is vlak voor de machtsovername van de Taliban gevlucht, waardoor hij geen voeling heeft met Taliban-Afghanistan.

De parameters van EUAA zijn niet exhaustief. In het geval van verzoeker moet eveneens met de volgende elementen rekening gehouden worden, die maken dat het risico omwille van (toegeschreven) verwestering bij hervestiging reëel is:

d) Verzoekers gewoontes in België:

Verzoeker vertoont gedrag dat botst met de traditionele opvattingen binnen de Afgaanse maatschappij in het algemeen, en met de Taliban in het bijzonder.

Ten eerste loopt verzoeker school bij het (...), afgekort H. (...) (stuk 7).

Binnen het H. (...) spelen de Christelijke levensvisie en spiritualiteit een grote rol. Het H. (...) omschrijft haar missie en visie als volgt:

"(...)"¹¹

(...)

Verzoeker is op een cruciale leeftijd in België aangekomen en heeft zich gevormd tot een empathische en leergierige jonge tiener. Deze kenmerken, samen genomen met zijn kritische blik, wijzen op een bepaalde intelligentie en gevoel voor onrechtvaardigheid. Verzoekers attitude wordt reeds in België op een positieve manier opgemerkt (stuk 9) zeker gezien zijn jonge leeftijd. Hij loopt hierdoor echter het grote risico om snel op te vallen in een conservatie omgeving onder leiding van de Taliban waar afwijkende meningen niet worden geduld.

Ten tweede turnt verzoeker in zijn vrije tijd in een turnkring waar hij les krijgt in een gemengde groep en waar zijn turnleerkrachten vrouwen zijn. Ook dit toont zijn veranderde blik ten aanzien van een maatschappij aan.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Taliban-Afghanistan, en daardoor zal de Afgaanse gemeenschap, de Taliban en ISKP zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afgaanse burgers. Hij betoogt dat elk optimisme over het dagelijkse bestuur door de taliban volstrekt misplaatst is, dat er wel degelijk op zeer grote schaal een bijzonder rigide versie van de *sharia* wordt toegepast en dat de straffen effectief draconisch zijn. Onder verwijzing naar het rapport "*Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 15 juni 2022*" van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat elke deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing. Wat betreft zijn eigen situatie zet hij het volgende uiteen:

"De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit

kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ...”

Daarna geeft verzoeker een theoretische toelichting over de bewijsstandaarden die volgens hem zouden moeten gelden en de – volgens hem – essentiële rechtsvragen die gesteld zouden moeten worden in functie van een toekomstgerichte beoordeling.

Ten slotte gaat verzoeker uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Over zijn eigen situatie bij terugkeer naar Afghanistan geeft hij nog de volgende toelichting:

“Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ... Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

(...)

Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- mailverkeer met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 4);
- een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 5);
- een *powerpoint* van Nansen van november 2022 over het rapport *“International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR (stuk 6);
- schoolattesten van verzoeker en andere studenten van het schooljaar 2021-2022 (stuk 7);
- een document waarin de visie en de missie van de onderwijsinstelling waar verzoeker les volgt wordt uiteengezet (stuk 8);
- een getuigenis van een leerkracht en een fotokopie van diens identiteitskaart (stuk 9);
- foto's en video's van verzoeker in België (stuk 10) en foto's van verzoeker en zijn broer (stuk 11).

2.2.2. Op 28 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 5 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van een brief van verschillende leerkrachten en fotokopieën van hun identiteitskaarten (stuk 1), fotokopieën van loonfiches (stukken 2 en 3), een fotokopie van een stageovereenkomst voor leerlingen in de aanloopfase (stuk 4), een fotokopie van een aanbevelingsbrief van twee vrijwilligers die hem helpen met huiswerkbegeleiding en fotokopieën van hun identiteitskaarten (stuk 5), verschillende video's (stukken 6, 7a, 7b en 8) en een fotokopie van een doorstroomadvies na onthaalklas in de Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers (OKAN) (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij en zijn familie gekend zouden hebben met de taliban, omdat (ii) het CGVS de nodige twijfels uit omtrent de beweerdde werkzaamheden van zijn broer en, zelfs indien hieraan enig geloof gehecht zou worden, dit voor hem nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden nu het loutere feit dat hij een familielid verklaart te zijn van een vroeger lid van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat dit vroeger lid van de ANSF zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, omdat (iii) hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, en hij niet in staat is om het vermoeden dat hij in zijn land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen, omdat (iv) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat

hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (v) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (vi) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 28 november 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban. De taliban zouden een dreigbrief naar zijn woning hebben gestuurd om zijn broer te bevelen te stoppen met zijn werk voor de NDS-raad, zo niet zou verzoeker hen moeten vervoegen voor *jihad*. Zijn vader zou hierom klacht hebben ingediend en ongeveer twee maanden en vijftien dagen later een tweede dreigbrief ontvangen hebben waarin stond dat ze hen zouden vinden en vervolgen. Vier of vijf maanden voor de machtsovername van de taliban zou verzoeker op straat zijn tegengehouden door gemaskerde mannen, maar zijn kunnen ontsnappen. Twee of drie dagen na de machtsovername in augustus 2021 zou verzoeker samen met zijn broer uit Afghanistan zijn vertrokken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de taliban een eerste dreigbrief verstuurd met de boodschap dat zijn broer zijn werk moest stopzetten logisch te noemen is, kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar deze als volgt beargumenteert dat het gedrag van verzoeker en zijn familie na het ontvangen van deze eerste bedreiging weinig kan overtuigen:

“Zo vertel je dat jullie na de eerste brief naar de overheid gingen om een klacht in te dienen, echter pas drie of vier dagen na de ontvangst van de brief. Dat jullie zolang zouden wachten is opnieuw verbazingwekkend. Gevraagd om welke reden jullie enkele dagen hebben gewacht (NPO, p.18), stel je dat je vader eerst advies heeft ingewonnen bij andere mensen (NPO, p.19). Naast het indienen van een klacht bij de overheid, geef je nergens te kennen iets te hebben aangepast aan jouw leven na deze bedreiging. Dat jij en je familie geen veiligheidsmaatregelen namen mag ten zeerste verbazen. Jullie beseften namelijk de ernst van de dreigbrief gezien jullie de overheid hierover zouden hebben ingelicht. Dat jullie verder niets hebben aangepast in jullie doen en laten om jullie veiligheid te waarborgen, strookt

niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Het ligt nochtans in de lijn der verwachtingen dat jullie na het ontvangen van dergelijke brief onmiddellijk op de vlucht slaan. Dat jullie na de tweede dreigbrief nog steeds niets aanpasten in jullie gedrag, in jullie woning bleven wonen en geen enkele veiligheidsmaatregel troffen tart opnieuw alle verbeelding. Jij verklaart hierover het volgende: "Ze hebben die tweede brief gestuurd, we hebben niet veel gedaan. Ongeveer acht of negen maanden later heeft de overname plaats gevonden en dan zijn we vertrokken. Mijn vader heeft ons aangeraden om ons land en huis te verlaten." (NPO, p.19). Opnieuw strookt jouw gedrag niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Deze vaststelling draagt opnieuw bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielaanvraag.

Ook het gedrag dat jouw broer stelde nadat de Taliban hem en jou bedreigd zouden hebben, raakt kant noch wal. Op de vraag of je broer nog is teruggekeerd naar het dorp na de dreigbrieven, verklaar jij van wel. Hij kwam altijd stiekem naar het dorp, maar bleef niet lang thuis en ging bijna nooit naar buiten (NPO, p.22). Dat jouw broer riskeert naar huis te komen na de dreigbrief van de Taliban strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in zijn positie. Dit gaat eens te meer op voor het moment dat jij en jouw broer samen het land zouden hebben verlaten. Het CGVS vraagt jou of jij en je broer samen uit het dorp zijn vertrokken, of dat jullie elkaar ergens anders hebben getroffen om samen Afghanistan te ontvluchten, waarop jij antwoordt dat je broer tijdens de machtsovername thuis was (NPO, p.22). De vraag dringt zich op waarom jouw broer na twee dreigbrieven én een poging tot ontvoering nog steeds naar het dorp komt, goed wetende dat zij op de hoogte zijn van jullie woonplaats (NPO, p.18-19)."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat men in Afghanistan "niet 'zomaar' kan verhuizen naar een andere regio binnen Afghanistan waar men geen familie of netwerk heeft", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waaruit blijkt dat er voor de machtsovername door de Taliban sprake was van enorm veel intern ontheemde Afghanen. Dat het hebben van een familiaal netwerk voor Afghanen belangrijk is, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts stelt verzoeker dat zijn broer enkele veiligheidsmaatregelen nam, doch hij betwist niet dat zijn broer, ondanks de twee dreigbrieven en een (beweerde) poging tot ontvoering, het risico nam om terug te keren naar zijn dorp, waar de Taliban hen wisten wonen. Dat een persoon minder maatregelen zal nemen naarmate hij meer vertrouwd is met een bepaald risico, is verder een loutere bewering die het enorme risico dat verzoekers broer volgens zijn verklaringen genomen had niet kan verschonen. Er kan immers net verwacht worden dat personen die zijn opgegroeid in een land waar leven met (de dreiging van) de Taliban een feit is net minder lichtzinnig zouden omgaan met dergelijke risico's, *quod non*.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Tevens is het wel erg frappant te noemen dat na de tweede dreigbrief acht of negen maanden lang geen nieuws meer is gekomen van de Taliban, behalve dat jij onderweg van de moskee naar huis gemaskerde mannen tegenkwam die jou wilden tegenhouden. Jij kon echter weglopen, zo verklaar je (NPO, p.19). Deze gemaskerde mannen waren met veel en stonden op de velden vervoeg jij (NPO, p.20). Dat jij na reeds twee maal bedreigd te zijn geweest door de Taliban nog steeds in jouw dorp blijft wonen en er bovendien vrij rondwandelt, tart nogmaals alle logica. Overigens dient opgemerkt te worden dat de keuze van de gemaskerde mannen om je op het veld te treffen, erg inefficiënt is. Zij kenden zoals reeds meermaals aangehaald jouw thuisadres. Om welke reden zij je dan opwachten "op de velden" (NPO, p.20), waar andere dorpingen jou nadien troffen, en aldus op elk moment getuigen konden zijn van deze ontmoeting (NPO, p.19), is opnieuw tekenend voor de ongeloofwaardigheid van jouw asielaanvraag. Pas na dit incident verbood jouw vader je nog buiten te gaan, zo verklaar jij. Het is volstrekt onduidelijk waarom je vader pas na twee dreigbrieven én poging tot ontvoering jou veiligheidsmaatregelen oplegt. Dat jij trouwens weet te ontsnappen van een gecoördineerde poging tot ontvoering van de Taliban, die jou met 'veel' stonden op te wachten, is vrij tot zeer onwaarschijnlijk. Deze onlogische verklaringen tasten de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag verder aan."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen tijdens de periode van de bedreigingen van de taliban en over zijn motief voor zijn vertrek. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd jou gevraagd of jij ooit in andere huizen hebt gewoond dan jouw eigen huis waar je bent geboren, waarop je negatief antwoordt. Vervolgens word je gevraagd of jij voor een familiebezoek of kortere periode ergens anders verbleef, waarop je antwoordt dat jij soms naar verschillende plaatsen ging om op bezoek te gaan bij vrienden. Verduidelijking gevraagd, vertel je dat je naar andere dorpen ging zoals Shaad Beg en Boonta en nergens anders (NPO, p.6). Echter verklaar jij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat je na de poging tot ontvoering niet meer vaak in je eigen huis verbleef, maar meestal bij jouw zus of bij jouw maternale oom woonde. Dit zijn geheel andere verklaringen dan je eerder gaf. Wanneer je geconfronteerd wordt met je eerdere verklaringen stel je dat de vraag langere periodes betrof. Gewezen op jouw verklaringen over bezoeken aan vrienden in andere dorpen, zeg je dat de zonen van je maternale ooms ook vrienden waren (NPO, p.20). Echter biedt dit geen verschoning voor het laattijdige aanhalen van jouw verblijf bij je zus. Daarnaast valt op bezoek gaan bij vrienden niet te rijmen met onderduiken bij je maternale oom omwille van de Taliban. Ook dit brengt je asielrelaas verder aan het wankelen.

(...) Over je motief voor vertrek verklaarde je bij de registratie van je verzoek (...) dat je twee broers had die soldaten waren bij de voormalige overheid (minderjarigenfiche p.3), in tegenstelling tot je verklaringen bij het CGVS waar je aangeeft één broer bij het leger te hebben, namelijk G. K. (...). Daarnaast verklaarde jij bij je registratie dat G. K. (...) zich nog in het dorp bevond, net zoals de andere familieleden (minderjarigenfiche, p.2), wat opnieuw geheel indruist tegen je verklaringen bij het CGVS waarbij je beweert dat hij het land verliet. Je ontkent deze verklaringen en stelt dat ze jou verkeerd begrepen hebben. Echter stelt zich de vraag waarom de medewerker van de DVZ iets anders zou hebben neergeschreven dan wat jij had verklaard, deze persoon heeft er immers geen enkel belang bij jouw verklaringen incorrect weer te geven. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, bevindt zich de fiche ‘*Mineur Etranger Non Accompagné*’ zich wel degelijk in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche ‘*Mineur Etranger Non Accompagné*’). Het loutere feit dat verzoeker bij zijn aanmelding als minderjarige niet werd bijgestaan door een voogd of een advocaat bij het afleggen van zijn verklaringen is voorts niet van aard om aan te tonen dat de weergave van zijn verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Evenmin volgt daaruit dat de adjunct-commissaris met deze verklaringen geen rekening zou mogen houden bij het nemen van zijn beslissing. Ook door te wijzen op de taal van het interview (Pashtou) en zijn moedertaal (Pashai) toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de weergave van zijn verklaringen in de fiche ‘*Mineur Etranger Non Accompagné*’ onjuist zou zijn en dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had opgegeven dat hij het Pashtou voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden en ook het Pashai te spreken (*ibid.*, verklaring betreffende procedure). Ook ter terechtzitting verklaarde hij de tolk Pashtou goed te verstaan en er geen probleem mee te hebben dat er geen tolk Pashai aanwezig is.

Voorts doet verzoeker met zijn summiere betoog over zijn jonge leeftijd “*op het moment waarnaar (...) (hij) verwijst*”, over de “*Afghaanse context waar tijd (en het belang dat hieraan gehecht wordt) een heel andere betekenis heeft dan in België*” en over het “*verschil in ‘wonen’ en ‘verblijven’*” geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde inconsistenties tussen zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen tijdens de periode van de bedreigingen van de taliban. Verzoeker doet in wezen niets meer dan het vergoelijken of het minimaliseren van de vastgestelde incoherenties, zonder deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Verder laat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid:

“Wat overigens jouw vrees voor rekrutering door de Taliban betreft omdat je broer zijn werkzaamheden bij de voormalige overheid niet wilde stopzetten (NPO, p.18), dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de Taliban

zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor (NPO, p.20-21). Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Zo was jouw familie eerder overheidsgezind gezien de job van jouw broer, alsook geef jij nergens te kennen ergens enige link te hebben met de Taliban. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Echter geef jij te kennen dat er in het dorp hier en daar mensen van de Taliban waren, echter oefenden zij hun activiteiten uit in het geheim en hebben zij zich nooit in het publiek getoond. De door jou beschreven rekruteringspoging door de Taliban strookt aldus geheel niet met de beschikbare informatie. Wel integendeel, dat de Taliban iemand zouden willen rekruteren uit een gezin met iemand die voor de Afghaanse veiligheidsdiensten werkt, en hen dus geenszins genegen zou zijn, is absoluut niet logisch te noemen. Bijgevolg draagt ook dit element bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris nog dat de door verzoeker beweerde gebeurtenissen die na diens vertrek zouden zijn voorgevallen ongeloofwaardig zijn. Hij beargumenteert dit als volgt:

"Zo verklaar je dat de Taliban achter je vader kwamen en hem over jou en je broer vroegen. De Taliban brachten je vader naar het districtshuis, vielen hem lastig en lieten hem vervolgens weer vrij, zo beweer je (NPO, p.21). Het CGVS wenst hier echter bij op te merken dat jij niet eens kan zeggen wanneer dit incident heeft plaatsgevonden. Echter verklaar je dat jij deze informatie hebt vernomen van jouw schoonbroer (NPO, p.21). Men moge verwachten dat jij meer details inwint hierover (NPO, p.10). Gevraagd of er verder nog iets is voorgevallen na jouw vertrek, antwoord je dat je geen informatie hebt hierover. Je hebt al lang niet met jouw familie gesproken en zelfs als er iets zou zijn voorgevallen, zouden ze jou hierover niet inlichten om je niet lastig te vallen (NPO, p.21). Dat je familie je niet op de hoogte zou stellen indien er meer nieuws zou zijn over de problemen met de Taliban of indien er zich nog verdere ontwikkelingen zouden hebben voorgedaan is weinig ernstig te noemen. Het betreffen immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die jij zou hebben ervaren en jou tot een vertrek uit je land van herkomst zouden hebben gebracht. Verder verklaar je dat jouw jongere broers van dertien en tien jaar oud samen met je ouders nog in het dorp verblijven. Dat je familie het dorp niet heeft ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch jouw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend. Men moge namelijk verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Dat de Taliban bovendien je vader zouden meenemen en hem opnieuw vrijlaten, zonder dat hij hun eisen kan inwilligen, is opnieuw absoluut niet logisch."

Door louter op te merken dat hij er niet bij was toen zijn vader werd meegenomen door de taliban, weerlegt noch ontkracht verzoeker dat hij weinig details heeft ingewonnen over dit incident. Voorts biedt verzoeker geen enkele verklaring voor de vaststellingen dat zijn jongere broers en ouders nog in zijn dorp verblijven en dat de taliban zijn vader hebben vrijgelaten zonder dat hij hun eisen had ingewilligd. Deze vaststellingen wringen nochtans met de door hem voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban.

Daargelaten de twijfels die de adjunct-commissaris uit omtrent de beweerde werkzaamheden van verzoekers broer, wordt in de bestreden beslissing nog het volgende opgemerkt:

"Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs moest hieraan enig geloof gehecht worden, quod non, dit voor jou nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden. Uit de beschikbare informatie (<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en [RvV X - Pagina 25](https://euaa.europa.eu/country-</i></p></div><div data-bbox=)

[guidance-afghanistan-2022](#)) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Hoewel jij verklaart dat jij en je broer problemen kregen met de taliban, werd hierboven opgemerkt dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over problemen die je broer zou hebben gekend, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel geloofwaardig, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van een vroeger lid van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”

De informatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande overwegingen zijn gestoeld. Er wordt niet betwist dat bepaalde personen die vroeger tot de voormalige ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, doch eruit blijkt niet dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij iedereen die (familie is van iemand die) vroeger tot de voormalige ANSF behoorde het slachtoffer wordt van klopjachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Jouw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument), de kopieën van de taskara van je vader, de taskara van je moeder, de taskara van je zus en de taskara’s van je jongere broers kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Deze tonen louter jullie identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Wat betreft de stukken die jouw broers werkzaamheden dienen aan te tonen (een New Kabul Bank bankkaart, een bankafschrift, een badge, een wapenvergunning, drie certificaten, een aansluiting bij een ziekenhuis van, een boekje, een vaccinatiekaart, veertien foto’s van hem tijdens zijn werk) dient te worden opgemerkt dat zij uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken. (...).

Ook de dreigbrieven die je neerlegt hebben geen bewijswaarde, gezien het handgeschreven documenten betreft die door eender wie kunnen worden opgesteld. De foto’s van jou en je familie kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS ombuigen. Deze foto’s tonen louter aan dat jij op beeld staat met familieleden, doch vormen ze geenszins een bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen. De vier foto’s van je vader in het ziekenhuis alsook zijn medische documenten verwijzen hoogstens naar een medische behandeling die jouw vader heeft ondergaan, echter kunnen ook deze stukken niet aanzien worden als bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen. Overigens leg je twee foto’s neer waarop jouw broer in Iran te zien zou zijn. Uit niets blijkt echter in welk land deze persoon zich zou hebben bevonden wanneer deze beelden werden gemaakt, laat staan dat kan afgeleid worden dat hij werkelijk je broer is. Je medische documenten in België verwijzen naar je behandeling voor tuberculose. Deze stukken hebben echter geen betrekking op de door jou aangehaalde vrees voor terugkeer. Ten slotte leg je een enveloppe neer. Dit stuk toont louter en alleen aan hoe je poststukken hebt ontvangen. Het inschrijvingsbewijs bij de turnkring werd reeds besproken (zie supra).

Wat de neergelegde documenten afkomstig uit Afghanistan betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.”

Door in zijn verzoekschrift vooreerst te stellen dat hij verschillende bewijzen heeft neergelegd “waaruit blijkt dat het wel degelijk om zij broer gaat” en daarbij te wijzen op de verschillende foto’s en taskara’s die hij heeft neergelegd en de bijkomende foto’s die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), richt verzoeker zich tegen een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van zijn kritiek, in het licht van de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, die volstaan om deze beslissing te schragen, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Door verder te stellen dat de door hem neergelegde documenten, gezien zijn jonge leeftijd, een hogere objectieve waarde hebben en niet louter ondersteunend zijn, toont verzoeker nog niet aan dat de door hem neergelegde documenten zijn problemen met de taliban staven. Dit kan immers niet worden afgeleid uit het loutere gegeven dat hij de broer zou zijn geweest van een tweede luitenant bij de NDS-raad. Voorts volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze stelt dat de dreigbrieven die verzoeker neerlegt geen bewijswaarde hebben, gezien het handgeschreven documenten betreffen die door eender wie kunnen worden opgesteld en gezien de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. De omstandigheid dat het gebruik van dreigbrieven effectief de werkwijze van de taliban zou vormen, doet hieraan geen afbreuk. Dat de dreigbrieven zonder verder onderzoek worden afgeschilderd als vals kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat verzoekers betoog ter zake niet dienend is. De Raad wijst er hierbij nog op dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat hier het geval is. Ook de kritiek van verzoeker dat de stelling “*dat documenten slechts als bewijs aanvaard kunnen worden indien ze dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen*” ingaat tegen het vluchtelingenrecht, is niet dienend nu een dergelijke stelling nergens in de bestreden beslissing wordt geponeerd. Wel wordt er gemotiveerd dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten bijzonder relatief is, wat door verzoeker niet *in concreto* wordt weerlegd. Er moest dan ook wel degelijk worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Een dergelijke beoordeling is *in casu*, zoals blijkt uit het voorgaande en in het bijzonder uit de overweging dat “*de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief (is), en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen*” gebeurd. Verzoekers theoretische betoog over – en kritiek op – andere praktijken is niet ter zake dienend.

Met zijn theoretisch betoog over het hoger belang van het kind slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker toont met dit betoog bovendien geen schending aan van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij op dat de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Het geheel van de voorgaande motieven volstaat om te kunnen besluiten dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer als tweede luitenant bij de NDS-raad niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat hij omwille van zijn verblijf in België op jonge leeftijd internationale bescherming nodig heeft. Hij zal immers niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en aanzien worden als iemand die effectief veranderd is, waardoor het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer ten overstaan van zijn omgeving reëel is.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts

voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en stelt dat er van hem niet kan worden verwacht om nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is *qua* mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn en dat het de verantwoordelijkheid is van het CGVS om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met hem in kaart te brengen. Hij wijst tevens op de mogelijkheid van het CGVS om in een dergelijke situatie het risico te onderzoeken, door hem specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door hem uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwarend kan zijn en welke *apps*, beelden en informatie ernstige problemen kunnen opleveren bij onderzoek door de taliban. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Hoewel hem hierover initieel geen specifieke vragen werden gesteld, belette dit verzoeker en zijn voogd niet om daarover de verklaringen af te leggen die zij nuttig achtten. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de adjunct-

commissaris verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

“Een andere reden waarom je beweert niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat er veel dingen in je leven zouden zijn veranderd, omdat er vrijheid is in België en omdat jij hier alles mag doen en in Afghanistan mag je niets doen. Gevraagd of jij daarover wilt vertellen, geef je het voorbeeld dat men in België een vriendinnetje mag hebben (NPO, p.23). Gevraagd of er zaken zijn die je zou moeten aanpassen bij terugkeer, verwijst je louter naar de hierboven aangehaalde problemen met de Taliban (NPO, p.23). Dat jij dermate veranderd zou zijn dat je niet meer zou kunnen aarden in je land van herkomst maak je geenszins aannemelijk. Bovendien moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het gaan naar de turnkring – waar jij een inschrijvingsbewijs van neerlegt - (NPO, p.10), de vrijheden in België en de optie een vriendinnetje te hebben deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je ouders, je broers en zus allen nog in je geboorteregio in het district Dar-i-Noor in de provincie Nangarhar (NPO, p.6 & p.9-10). waar zij zelf tevens een leven hebben uitgebouwd. Daarnaast heb je nog ooms en tantes in de omgeving wonen. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest tot de zesde graad (NPO, p.7), alsook dat je soms naar de madrasa ging in Afghanistan (NPO, p.8). Overigens heb je contact met jouw familie – voornamelijk via je schoonbroer – en heb je een netwerk in Afghanistan (zie supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij slechts 13 à 14 jaar oud was toen hij Afghanistan enkele dagen na de machtsovername verliet, doch zowel op basis van de door hem in het verzoekschrift opgegeven geboortedatum als op basis van zijn verklaringen doorheen de administratieve procedure dient te worden vastgesteld dat hij toen reeds 15 jaar was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1, en stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vragen nrs. 4 en 34).

Ondanks het feit dat verzoeker op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden 17,5 jaar oud is, spreekt Pashtou en Pashai (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan tot de zesde graad naar school ging en dat hij ook soms naar de *madrasa* ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8, en stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan, vooral via zijn schoonbroer (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een familiaal netwerk heeft. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat verzoeker op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is of door zijn omgeving als dusdanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij in België school loopt bij een onderwijsinstelling waarbinnen christelijke levensvisie en spiritualiteit een grote rol spelen, ter staving waarvan hij schoolattesten en een document met de visie en de missie van zijn school bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 7 en 8). Daarnaast voegt hij bij zijn verzoekschrift een verklaring van zijn leerkracht over zijn inzet en een fotokopie van de identiteitskaart van deze leerkracht (*ibid.*, stuk 9). Bij zijn op 5 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een fotokopie van een

brief van verschillende leerkrachten waarin wordt gewezen op zijn goede arbeidshouding en aangename karakter en fotokopieën van de identiteitskaarten van deze leerkrachten (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Hij voegt bij deze aanvullende nota tevens een fotokopie van een aanbevelingsbrief van twee vrijwilligers die hem helpen met huiswerkbegeleiding en fotokopieën van hun identiteitskaarten (*ibid.*, stuk 5), een fotokopie van een doorstroomadvies na onthaalklas in de Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers (OKAN) (*ibid.*, stuk 9) en een video van zijn afstudeerceremonie (*ibid.*, stuk 6). Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker ook fotokopieën van loonfiches in het kader van studenten- en interim arbeid (*ibid.*, stukken 2 en 3), een fotokopie van een stageovereenkomst voor leerlingen in de aanloopfase in het kader van zijn opleiding om schilder en behanger te worden (*ibid.*, stuk 4) en twee video's van zijn schilderactiviteiten (*ibid.*, stukken 7a en 7b). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school loopt, Nederlands leerde en in België studentenarbeid en interim arbeid verrichtte weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en het in enige mate beheersen van een landstaal, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit de loutere omstandigheid dat hij op een school met een christelijke visie lessen heeft gevolgd. Uit niets kan blijken – en verzoeker voert ook niet aan – dat verzoeker zich bekeerd heeft en niet meer het islamitische geloof aanhangt.

Voorts herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij in zijn vrije tijd in een turnkring zit. Hij voegt eraan toe dat hij gemengde lessen volgt, dat hij in de les samen zit met meisjes en dat zijn turnleerkrachten allemaal vrouwen zijn. Bij zijn op 5 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een video van in de turnkring (aanvullende nota verzoeker, stuk 8). Hiermee werpt verzoeker evenwel geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij hiermee niet aantoont dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Ten slotte stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij een erg gemengde vriendenkring heeft, "*met verschillende vrienden gaande van Belgische vrienden, ook Oekraïense vrienden, en Roemeense jongens waaronder velen van hen Christenen*" en dat dit voor hem geen enkel probleem vormt. Ook het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met personen die een andere nationaliteit hebben en een andere godsdienst aanhangen kan op zich echter niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – wat verzoeker wenst aan te tonen met de foto's en video's van zijn leven in België die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 10). Zo hij hiermee wenst aan te tonen dat hij in België vrienden en/of een vriendin heeft, wijst de Raad erop dat het loutere feit hier vrienden en/of een vriendin te hebben niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat zijn verblijf in Europa ook kan blijken uit zijn houding, telefooninhoud, kapsel, accent of zijn moeilijkheden om zich aan te passen, zonder dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als een existentiële vijand van het emiraat (zie tevens: stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico

om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij talloze *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdendeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar voornamelijk Pashai en Pashtunen wonen en er sprake zou zijn van een "*diepgewortelde salafistische ideologie*", met name het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdendeerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en

beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een 17-jarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan tot de zesde graad naar school is gegaan en ook naar de *madrassa* ging en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer als tweede luitenant bij de NDS-raad niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en dat hij geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij “als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.5, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 28 november 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN